

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 105.879 van 24 april 2002
in de zaak A. 96.979/VII-23.578**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 27 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 1 april 2000 en verklaarde zich op 4 april 2000 vluchteling.

1.2. Op 26 juni 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 oktober 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 31 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Steel.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verliet haar land op 30 maart 2000. Ze reisde samen met haar vriend -H. M. - naar België waar zij op 1 april 2000 aankwam en op 4 april 2000 asiel aanvraagde. Betrokkene is in het bezit van een internationaal paspoort. Betrokkene vroeg eerder asiel aan in Finland (14 mei 1999 - 17 juni 1999) maar wachtte het verloop van de asielprocedure daar niet af en keerde vrijwillig naar Slowakije terug. Volgens de verklaringen van betrokkene zou zij Slowakije verlaten hebben omwille van ernstige problemen met haar ex-man, R. H., een blanke Slovaak. Betrokkene zou op 23 maart 1999 haar zieke moeder zijn gaan

bezoeken toen er een politiewagen naast haar zou zijn gestopt. Twee agenten zouden aangeboden hebben om haar naar huis te brengen, maar zouden haar in plaats daarvan weg van het dorp gevoerd hebben, naar een bos. Ze zouden geweten hebben dat betrokkene R. is via haar toenmalige echtgenoot die in een pub werkte waar vele agenten kwamen en zouden haar beledigd hebben omwille van haar Roma-origine. Ze zouden haar gezegd hebben dat ze niet mocht samenleven met een blanke, maar moest terugkeren naar de zigeuners. Vervolgens zouden beiden betrokkene verkracht hebben en vertrokken zijn. Betrokkene zou daarop op eigen krachten naar huis gegaan zijn. Daar zou ze aangebeld hebben maar haar echtgenoot zou geweigerd hebben de deur open te doen en haar gezegd hebben te vertrekken. Daarop zou betrokkene naar haar moeder gegaan zijn. Vervolgens zou ze met haar moeder naar de politie gegaan zijn, waar men haar zei dat ze een medisch attest nodig had. Betrokkene zou dan naar de dokter gegaan zijn, waar ze een attest afgeleverd kreeg. Betrokkene zou van al haar documenten kopies genomen hebben alvorens terug naar de politie te gaan. Daar zou men de originele papieren ingehouden hebben, naar haar verklaringen geluisterd hebben en gezegd hebben dat ze de zaak gingen onderzoeken. Betrokkene zou een tweetal weken later nog teruggekeerd zijn om zich te informeren, maar er zou geen nieuwe evolutie in de zaak geweest zijn. Intussen zou betrokkene ook twee dreig telefoons gekregen hebben op het adres van haar moeder. Betrokkene zou de stem van één van de agenten in het bos herkend hebben. Aan de telefoon zou gezegd geweest zijn dat betrokkene moest verdwijnen uit het land. Betrokkene zou daarop hulp aangeboden gekregen hebben van haar huidige partner H. M., die haar voorstelde naar Finland te gaan, wat ze ook deden op 14 mei 1999. Op 27 juni 1999 zouden ze echter al teruggekeerd zijn naar Slovakije, omdat haar echtgenoot de echtscheiding en het hoederecht over de kinderen aanvroeg. Op 4 juli 1999 zou betrokkene naar haar voormalig huis geweest zijn om haar kinderen te zien en zou haar echtgenoot haar geslagen hebben. Ook enkele burens zouden haar lastig hebben gevallen. Op 21 september 1999 zou de scheiding zijn uitgesproken; haar ex-echtgenoot zou het hoederecht over de kinderen hebben gekregen. Toch zou betrokkene zich nog steeds niet veilig voor hem hebben gevoeld. Na de scheiding zou ze nog een drietal keer lastig gevallen en geslagen geweest zijn. Ze zou naar de politie gegaan zijn, maar die zouden volgens betrokkene niets meer gedaan hebben dan een verklaring optekenen. Op 10 februari 2000 zouden betrokkene en haar vriend te Drahnov -hun nieuwe verblijfplaats- op de bus hebben staan wachten. Een politiewagen zou hen meegenomen hebben naar het politiebureau, waar ze geslagen zouden geweest zijn omwille van betrokkenes Roma-origine. De politieagenten zouden gezegd hebben dat ze het land moesten verlaten. Daarna zouden betrokkene en haar vriend zijn vrijgelaten. Na dit incident zouden betrokkene en haar vriend beslist hebben naar België te komen.

Er dient te worden vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de diverse verklaringen van betrokkene enerzijds (interview Dienst Vreemdelingenzaken, Vragenlijst Commissariaat-generaal, verzoekschrift Dringend Beroep, interview Commissariaat-generaal) en tussen de verklaringen van betrokkene en die van haar vriend anderzijds, die toelaten de oprechtheid van haar beweringen in twijfel te trekken. Zo vermeldt betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken het incident van 10 februari 2000 -waarbij zij en haar vriend zouden zijn opgepakt en aangevallen door de politie- niet, terwijl dit voor het Commissariaat-generaal (p.13) wel ter sprake komt. Gezien de ernst van het incident en gezien het feit dat dit volgens haar de concrete aanleiding was om naar België te vertrekken (CGVS p.13), lijkt het ongeloofwaardig dat zij dit vergeten is te vermelden. Betrokkene verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat ze na de uitspraak van de rechtbank in haar echtscheidingszaak besloten naar België te komen, en dit op voorstel van haar vriend die hier familie had. Ook haar vriend maakt van dit incident geen gewag voor de Dienst Vreemdelingenzaken en wel voor het Commissariaat-generaal (p.4). Betrokkene vermeldt verder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze na de verkrachting dreig telefoons ontving van de politie en van haar echtgenoot. Voor het Commissariaat-generaal (p.10) vermeldt ze echter enkel dreig telefoons van de politie, en niet van haar echtgenoot. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken wordt tevens met geen woord gerept over de vraag naar hulp bij andere instanties dan de lokale politie. Bij het Commissariaat-generaal vermelden zowel betrokkene (p.14) als haar vriend (p. 6) dat er een brief geschreven werd naar het ministerie, maar dat het antwoord luidde dat men daar niet bevoegd was voor de zaak. Betrokkenes vriend beweert verder

voor het Commissariaat-generaal (p.9) dat betrokkene een convocatie ontving van de politie waarin zij beschuldigd werd van agressie tegenover haar echtgenoot. Betrokkene zelf maakt daar geen enkele melding van, hetgeen zeer vreemd is. Tenslotte blijkt uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de voornaamste vertreksreden van betrokkene de afhandeling van de echtscheiding was; er wordt geen melding gemaakt van angst voor verdere problemen met de politie, wat wel het geval is voor het Commissariaat-generaal (p.14).

Daarnaast kunnen omtrent de door betrokkene neergelegde documenten de nodige vraagtekens worden geplaatst. Betrokkene legt immers enkel kopies voor van de documenten die haar asielrelaas moeten onderbouwen. De originelen zouden door de politie ingehouden zijn, maar betrokkene zou wel van alles vooraf een kopie gemaakt hebben. Gezien het slechts om fotokopies gaat, kan hieraan echter geen enkel bewijskracht worden toegekend. Bovendien lijken de stempels, de handtekeningen en de verklaringen op de medische attesten van dokter Viktor Sabol teveel op elkaar om op verschillende data en voor verschillende personen te zijn uitgeschreven. Zo staan de twee stempels op de drie attesten op exact dezelfde plaats, hetzelfde geldt voor de handtekeningen die bovendien telkens identiek zijn en zelfs geen millimeter afwijken van elkaar. Er kan dus ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten en er kan bijgevolg geen bewijswaarde aan gehecht worden. Daardoor wordt ook de geloofwaardigheid van de incidenten die betrokkene voorlegt, en waarvoor de medische attesten als bewijs dienen, (incident van 24 juli 1999, waarbij betrokkene geslagen zou geweest zijn door haar echtgenoot, incident van 10 februari 2000, waarbij betrokkene en haar vriend geslagen zouden geweest zijn door de politie) ernstig ondermijnd.

De argumentatie die zowel betrokkene als haar vriend aanhalen om hun asielrelaas te staven -beiden beweren dat zij verkracht werd omdat haar echtgenoot daartoe opdracht had gegeven om daardoor van haar te kunnen scheiden- lijkt ongeloofwaardig. Bovendien kan geen enkel bewijs worden voorgelegd om deze bewering te staven; ze is volledig gebaseerd op het vermoeden van beide betrokkenen. Ook het feit dat betrokkene met haar huidige vriend meeging naar Finland zonder hem echt te kennen lijkt nogal vreemd.

Al deze vaststellingen maken betrokkenes asielrelaas ongeloofwaardig.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (internationaal paspoort, vier medische attesten, bewijs van echtscheiding, diploma) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 juni 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven normen, machtsafwending en machtsoverschrijding aanvoert; dat zij letterlijk het volgende zegt:

"aangezien de vernietiging van deze beslissing zich opdringt op grond van de schending van substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven normen, machtsafwending en - overschrijding wegens hiernavolgende redenen:

1. verzoekster is van Roma origine en wordt in Slowakije stevast gediscrimineerd omwille van haar zigeuner afkomst, zowel door particulieren als door de overheid.

1. verzoekster en haar familie werden voor hun vlucht uit Slowakije herhaaldelijk aangevallen door skinheads.

2. klachten bij de politie worden niet ernstig onderzocht.

3. de politie biedt onvoldoende bescherming tegen dergelijke racistische aanvallen.

4. zigeuners worden vaak zelf lastig gevallen door de politie.

5. Verzoekster werd verkracht en bij neerlegging van klacht, werd zij nog eens geslagen door de politie

aangezien het Commissariaat Generaal oordeelde dat haar vrees voor vervolging niet ernstig is en weigerde verzoekster het statuut van politieke vluchteling te verlenen.

Aangezien discriminatie op grond van etnische afkomst nochtans een grond vormt om als politieke vluchteling in aanmerking te komen.

aangezien verzoekster aanbiedt door alle middelen van recht te bewijzen dat haar relaas van de feiten volledig correct is;

aangezien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het besluit tot uitdrijving voor verzoekster een onmiddellijk, ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplevert;

aangezien ingeval van een latere verbreking van de weigering van verblijf, de uitdrijving onmogelijk ongedaan kan worden gemaakt;

aangezien de onmiddellijke uitvoering van het bestreden besluit onomkeerbare ernstige gevolgen zal hebben voor verzoekster aangezien zij opnieuw mishandeling vreest;

aangezien verzoekster hierom ook tegelijkertijd om de schorsing van de aangevochten beslissing verzoekt;"

2.2. Overwegende dat luidens artikel 20, tweede lid, 2/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoekschrift tot nietigverklaring onder meer een "uiteenzetting van de feiten en de middelen" dient te bevatten; dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel in principe vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden; dat de verzoekende partij in het verzoekschrift slechts een zeer algemene uiteenzetting geeft; dat de verzoekende partij de schending aanvoert van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven normen zonder evenwel een expliciete rechtsnorm aan te duiden of te omschrijven die door de bestreden beslissing zou geschonden geweest zijn; dat de verzoekende partij daarnaast machtsafwending en machtsoverschrijding aanvoert; dat zij echter geen duidelijke omschrijving geeft waaruit de machtsafwending en machtsoverschrijding zou kunnen bestaan en voor het overige enkel verwijst naar een aantal feitelijke gegevens; dat de verzoekende partij het niet aan de Raad van State mag overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren; dat de aangehaalde uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel kan worden gezien en dat derhalve de ingestelde vordering onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen ontvankelijk middel heeft aangevoerd; dat het beroep derhalve niet-ontvankelijk is en er dus slechts korte debatten vereist zijn; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger

genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig april tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.